

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	6.Kf.700.189/2026/8.
A felperes:	felperes (Áll.: cím1, lev. cím: cím2)
A felperes képviselője:	ügyvédi iroda1 (cím3; eljáró ügyvéd: dr. Horpácsi Zsanett)
Az alperes:	helység1i Közös Önkormányzati Hivatal (cím4) ügyvédi iroda2
Az alperes képviselője:	(cím5 eljáró ügyvéd: dr. Jancsár György egyéni ügyvéd)
A per tárgya:	teljesítményértékeléssel kapcsolatos közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (25. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Budapest Környéki Törvényszék 22.K.701.296/2024/23. számú ítélete

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 88.900 (nyolcvannyolcezer-kilencszáz) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési eljárási illeték a felperest terheli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes 2019. december 1-jétől állt közszolgálati jogviszonyban az alperessel jegyző munkakörben. A perbeli időszakban a munkáltatói jogkör gyakorlója a helység1 Város Önkormányzatának polgármestere, személy1 volt.

[2] A felperes a 2023. év 1. és 2. félévi teljesítményértékelésben minden kategóriában 90 % fölötti (kivételes) értékelést kapott. A 2024. első félévére vonatkozó egyéni teljesítménykövetelményeket az alperes 2024. január 31. napjában meghatározott jogszabályban rögzített határidő helyett 7 nappal később, 2024. február 7-én közölte, amik tartalmukban megegyeztek az előző időszak teljesítménykövetelményével.

[3] A munkáltató 2024. június 20-án elkészítette a felperes 2024. év 1. félévére vonatkozó teljesítményértékelését, melyben az egyéni teljesítménykövetelményeket 94 %-ra (kivételes eredmény), a kompetencia alapú munkamagatartást 90,80 %-ra (kivételes eredmény) értékelte. helység1 város polgármestere, mint értékelő vezető a százalékos (80%-96% között) teljesítményértékelési eredményen felül írásos ténymegállapítást, szöveges megjegyzést a felperes munkateljesítményéhez nem fűzött. Az értékelő megbeszélést felperessel 2024. június 20. napján tartották a polgármester, valamint személy2 személyügyi ügyintéző részvételével, amely körülbelül 20 percig tartott. A megbeszélés első 7-8 percében a felperes átolvasta és tanulmányozta a teljesítményértékelést, ezután közölte a polgármesterrel, hogy azt jogellenesnek tartja, nem fogadja el és jogorvoslattal kíván élni ellene, majd ezt követően a polgármester legalább 3-4 percen keresztül szóban indokolta az értékelését. A munkáltatói jogkör gyakorlója kitért arra is, hogy a jutalmazással kapcsolatban elvárta volna, hogy a felperes – a korábbi évek gyakorlatának megfelelően – egyeztessen vele, mielőtt a polgármesteri hivatal dolgozóira vonatkozó jutalmazási döntés tervezetét beterjeszti a képviselő-testület elé. Az ezt követő hosszabb időszak (legalább 5 perc) úgy telt el, hogy az értékelő megbeszélésen senki nem szólalt meg. A személyügyi ügyintéző érezve a kényszerű helyzetet, megkérdezte, hogy kimenjen-e a helyiségből, amire a polgármester azt a választ adta, hogy maradjon bent a megbeszélés végéig. A felperes azon túl, hogy az értékelést nem fogadta el, további megjegyzést, kérdést nem intézett a munkáltatóhoz. Az értékelő megbeszélésről készült formanyomtatvány megjegyzés rovatába a felperes írásban is rögzítette, hogy a teljesítményértékelésben foglaltakkal nem ért egyet és azt elfogadni nem tudja.

[4] A polgármester 2024. június 27-én e-mailben az értékelő megbeszéléssel kapcsolatban írásban is rögzítette néhány benyomását és a felperessel szembeni elvárásait megerősítendő további állításokat tett. Így a felperes érveinek mérlegelését követően továbbra is úgy érezte, hogy a jegyző nem azzal az együttműködési hajlandósággal és szakmaisággal kezelte a képviselő problémáját, amit a helység1 polgármesteri hivatal vezetőitől elvárt; továbbá a felperessel szembeni bizalom helyreállítása érdekében a megbeszélésen kihangsúlyozta, hogy melyek azok a területek, amelyben változást kért a jegyzőtől. A felperes jogviszonya közös megegyezéssel 2024. augusztusában szűnt meg.

A felperes keresete és az alperes védirata

[5] A felperes a teljesítményértékeléssel szemben megtámadási keresetet terjesztett elő annak megsemmisítése iránt.

[6] A jogséremlme körében súlyos, az ügy érdemére és a teljesítményértékelés szabályszerűségére kiható eljárási szabálysértésre hivatkozott egyfelől amiatt, mert a teljesítménykövetelmények meghatározására a törvényi határidőt követően, 7 nappal később került sor. Másrészt pedig állítása szerint az értékelő megbeszélés az alperesnek felróhatóan nem felelt meg a jogszabályi előírásoknak, nem volt lehetősége észrevétel megtételére; a teljesítményértékelést csupán tényiratként kapta meg. Sérelmezte, hogy az értékelő vezető az előző időszakhoz képest indok nélkül csökkentette az egyes területek vonatkozásában a teljesítmény százalékos mértéket; az egyes kategóriáknál vitatta a csökkentett érték jogszerűségét és valóságát is. Azt is kifogásolta, hogy értékelő megbeszélésen a polgármester nem tudott elfogadható indokot megjelölni, így nem hozta tudomására, hogy mi indokolta az értékelési eredmény romlását, valamint, hogy a jövőben milyen irányban várna el fejlődést. Utalt arra is, hogy a támadott teljesítményértékelés az elhelyezkedési esélyeit rontja.

[7] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte.

[8] Hivatkozott arra, hogy a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2021. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Kttv.) 130. § (6) bekezdése alapján az értékelési pontszámokra vonatkozó teljesítményértékeléssel szemben nem kezdeményezhető jogvita, és utalt a Kúria Mfv.10.131/2018/5. számú határozatára.

[9] Hivatkozott arra, hogy a közszolgálati egyéni teljesítményértékelésről szóló 10/2013. (I.21.) Korm. rendelet (a továbbiakban: TÉR rendelet) 17. § (1) bekezdésében foglaltaknak eleget tett, mert a munkáltató megtartotta az értékelő megbeszélést; nem vitatta, hogy a teljesítménykövetelmények az előírt határidőt követően 7 napos késedelemmel kerültek közlésre, azonban állítása szerint ennek a teljesítményértékelés jogszerűségére kihatása nincs. Azzal érvelt, hogy az értékelő megbeszélésen érdemi értékelés történt, a feljegyzésben azt a felperes sem vitatta; a jogszabály nem írja elő a jegyzőkönyvfelvételi kötelezettséget, így erre vonatkozó jogszabálysértés sem valósult meg, ennek kapcsán utalt a polgármester teljesítményértékelő megbeszélést követő e-mail levelére. A korábbi teljesítményértékelések figyelmen kívül hagyását kérte, mert azok nem állhatnak okozati összefüggésben a támadott teljesítményértékeléssel. Azt is előadta, hogy az egyes kompetenciákat érintő eredmény-csökkenések túlnyomórészt jelentéktelenek, melyek enyhe jelzésértékkel bírnak a felperes számára. A százalékos érték tényekkel történő alátámasztásának rögzítését nem írja elő jogszabály, így önmagában a százalékos értékek tényállításnak nem tekinthetőek; azok nem támadhatók, következésképpen kizárt, hogy abban téves, hibás, személyiségi jogot sértő tényállítások szerepeljenek.

Az elsőfokú bíróság döntése

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes keresetét elutasította és kötelezte 622.300 forint elsőfokú perköltség alperes javára való megfizetésére, továbbá 1.800 forint állam által előlegezett költség megfizetésére. Ítéletét a Kp. 4. § (1) bekezdés, 5. § (4) bekezdés, 85. § (1)-(2) bekezdés, a Kttv. 9. § (2) bekezdés, 130.§ (1)-(2) bekezdés, (6) bekezdés, a TER rendelet 4. § a), 1) pont, 17. § (1) bekezdés, továbbá a közszolgálati tisztviselők egyéni teljesítményértékeléséről szóló 10/2013. (VI.30.) KIM rendelet (a továbbiakban: KIM rendelet) 6. melléklet 5.3.1. d. pont rendelkezéseire alapította.

[11] A bírói gyakorlat alapján rögzítette, hogy a teljesítmény megállapítása – mérhető mutatók hiányában – az értékelő vezető megítélésén alapul, azaz egy szubjektív értékelést takar és az értékelés pontszámai tekintetében önmagában nem kezdeményezhető jogvita. Amennyiben a teljesítményértékeléshez az értékelést végző nem fűz szöveges értékelést, a bíróság önmagában a százalékos pontszámokban kifejezett értékelés valóságtartamát, annak helyességét nem tudja felülvizsgálni. A bíróság ebből kifolyólag csupán az értékelést alátámasztó szöveges indokolásban szereplő ténymegállapításokat teheti vizsgálata tárgyává. Miután a perbeli teljesítményértékelés ilyen ténymegállapítást nem tartalmazott, annak valóságtartamára a bíróságnak nem kellett, és nem is lehetett bizonyítási eljárást lefolytatnia, mivel a százalékos értékek nem minősülnek tényállításnak. Az elsőfokú bíróság ezért csupán a felperes keresetében állított eljárási szabálysértésekkel kapcsolatban vizsgálódott, és e körben tett megállapításokat.

[12] Figyelembe vette, hogy a felek egyezően nyilatkoztak arról, hogy a teljesítménykövetelmények a törvényben előírt határidőhöz képest 7 nappal később kerültek a felperes részére átadásra és ezáltal közlésre. Ugyanakkor a törvényszék szerint a jogszabálysértés önmagában nem alapozza meg automatikusan a teljesítményértékelés jogellenességét. Rámutatott, hogy mindig az adott ügy összes körülményeit vizsgálva lehet megállapítani, hogy a késedelem a teljesítményértékelésre érdemben kihatott-e. Jelen esetben figyelembe vette, hogy a késedelem a fél éves értékelési időszakhoz képest nem volt jelentős, a teljesítménykövetelmények a korábbival megegyeztek, ezért azt a következtetést vonta le, hogy a 7 napos késedelem nem eredményezte a tisztességes eljáráshoz fűződő jog sérelmét; a felperes tisztában volt a teljesítménykövetelményekkel, és az általa sérelmezett megállapítások nem álltak okozati összefüggésben a teljesítménykövetelmények késedelmes átadásával.

[13] Az elsőfokú bíróság megállapította továbbá, hogy a teljesítményértékelésről kötelezően megtartott értékelő megbeszélés a jogszabályi előírásoknak megfelelt; annak jegyzőkönyvbe foglalását jogszabály nem írja elő. A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján (tanúvallomások) arra a meggyőződésre jutott, hogy az értékelő vezető 3-4 perces szóbeli értékelése a jogszabályoknak megfelelő volt, abban legalább egy konkrétum a felperes fél éves teljesítményével kapcsolatban említésre került. Azt is megállapította, hogy a felperesnek

lehetősége volt az értékelő megbeszélés során kérdezni, további megjegyzéseket tenni, azonban a polgármester szóbeli értékelését követő hosszú percekig tartó csend azt igazolta, hogy a felperest is terhelő együttműködési kötelezettségének nem tett eleget, nem tanúsította a tőle elvárható együttműködő magatartást, amikor a megbeszélésen rendelkezésre álló időben nem kommunikált érdemben a polgármesterrel. Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy jogvégzett jegyzőként elvárható lett volna, hogy a Kttv. 9.§ (2) bekezdésében írtak szerint jóhiszeműen és együttműködve járjon el; amennyiben további kérdése merült fel az egyes százalékos mértékkel kapcsolatban, akkor azt fel kellett volna tennie. Önmagában azt, hogy a felperes nem találta kielégítőnek az értékelést végző munkáltatói jogkör gyakorlójának válaszát és szóbeli értékelését, a teljesítményértékelés jogszerűtlenségének megállapítására alkalmatlannak ítélte; mindez nem kérdőjelezte meg az értékelő megbeszélés megtörténtét és annak szabályszerű voltát, ezért a felperes keresetét a Kp. 88. § (1) bekezdés a) pont alapján elutasította.

[14] Arra is kiért, hogy a teljesítményértékelésben nem volt olyan hibás vagy valótlan ténymegállapítás, amely sértené a felperes személyiségi jogát, emberi méltóságát és jóhírnevét; a 85 % és a fölötti százalékos értékek önmagukban sem alkalmasak a felperes személyiségi jogának, jóhírnevének és emberi méltóságának megsértésére. Megjegyezte, hogy egyes kompetenciákat illetően bekövetkezett értékcsökkenés kisebb mértéke csupán jelzésértékű, amelyre az értékelő vezetőnek szubjektív mérlegelés alapján joga volt, arra akár egyseri felperesi mulasztás is alapot adhatott.

[15] Az elsőfokú bíróság ítéletében indokát adta annak, hogy további alperesként a helység1 Város Önkormányzatának perbe állítására a Kp. 18. § (3) bekezdése alapján nem látott lehetőséget.

[16] Az alperes perköltségének felszámítását a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: régi IM rendelet) 2. § (1) bekezdés a) pont alapján 14 munkaóra figyelembevételével megalapozottnak találta.

A fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[17] Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben annak megváltoztatását és a kereseti kérelemnek helyt adást, valamint az alperes első- és másodfokú perköltségben való marasztalását kérte.

[18] Egyfelől vitatta az elsőfokú bíróság ítéletének [35]-[36] bekezdéseiben tett megállapításait, miszerint a teljesítménykövetelmények késedelmes közlésével bekövetkező alperesi jogszabálysértés tényének megállapítását követően a törvényszék arra a következtetésre jutott, hogy az nem eredményez jogellenességet. Mindezt a Kp. 4. § (1) bekezdésébe és a 85. § (1)-(2) bekezdésébe ütközőnek találta. Előadta, hogy a jogszabályok

megsértésével megvalósuló cselekmény nem súlyosságára tekintettel jogellenes, hanem önmagában, mindenféle egyéb feltételtől függetlenül. A kapcsolódó előírások objektíve ellenőrizhetők, ezért nincs jelentősége, hogy annak megsértését csak kicsiben, vagy sokkal később pótolták-e, illetőleg a pótlás ellenére megvalósult a jogszabálysértés (határidő mulasztás), ami jogellenességet eredményez. Azt is előadta, hogy 2024. első félévben mindösszesen 125 munkanap volt, amelyből csupán 87 munkanapon át ismerte a teljesítménykövetelményeket a teljesítményértékelő megbeszélésig, amely a félévi munkanapokhoz viszonyítva 69,6%-os arány, azaz a teljes időszaknak több mint a negyedében azokat nem ismerte. Vitatta, hogy tisztában lett volna a teljesítménykövetelményekkel, mert azok a közlésig nem voltak ismertek számára.

[19] Az értékelő megbeszélés kapcsán az alperes által megsértett jogszabályok körében a TÉR rendelet 4. § (1) bekezdés 17. § (1) bekezdése, továbbá a KIM rendelet 6. melléklet 1.2. pontja, 5.3.1. d) alpontja, a Kttv. 9. § (2) bekezdésének megsértésére hivatkozott, amely kapcsán az elsőfokú bíróság mindezek figyelmen kívül hagyásával a Kp. 85. § (1)-(2) bekezdését sértve hozott döntést. Kifogásolta, hogy az értékelő megbeszélés 20 perces időtartamából a polgármester mindössze 3-4 percig beszélt; a tanúvallomás alapján megállapítható, hogy az értékelő vezető a megbeszélésen a teljesítménycsökkenésre indokot nem tudott adni. Vitatta, hogy az értékelés módosítására egyszeri mulasztás is alapot ad. A tanúvallomás alapján szerinte megállapítható, hogy részéről mulasztás nem történt; a teljesítményértékelési időszakban csupán a polgármester szeretne volna, ha egyes kérdéseket a döntéshozást megelőzően megbeszélnek, amelyre azonban munkavállalói és jogszabályi kötelezettsége sem volt, ezért a teljesítményértékelés negatív irányú változására az nem adhatott alapot.

[20] Azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság döntése nem felelt meg a Fővárosi Törvényszék K.705.255/2021/7. számú döntésének, mivel a vezetőnek az értékelés során tényekkel, konkrét megfigyelésekkel kell alátámasztania értékítéleteit, különösen azon megállapításainál, amelyek miatt az értékelt munkáját, magatartását javítandónak ítéli meg. Hangsúlyozta, hogy az értékelő megbeszélés elengedhetetlen annak érdekében, hogy a munkavállaló megfelelően értesüljön a munkája vonatkozásában arról, hogy min lehet, és min kell még javítania. Az értékelő megbeszélés garanciális jelentőségét hangsúlyozta, amely az egyetlen módja annak, hogy az értékelt a munkáltató százalékos értékelésén túl objektív tényekkel alátámasztott véleményét is megismerhesse. Állította, hogy az értékelő megbeszélés megtartása ellenére annak lefolytatása nem felelt meg a vonatkozó előírásoknak, nem volt alkalmas arra, hogy abból átfogó képet kapjon a munkavégzésével kapcsolatos visszajelzésekről, a teljesítményértékelési eredményeket a százalékon túl megismerje, így az nem töltötte be rendeltetését. Azt is kiemelte, hogy az alperest terhelte a bizonyítás arra nézve, hogy az értékelő megbeszélés a jogszabályoknak megfelelően zajlott, azonban erre a tanúvallomásokon kívül további bizonyítékot nem jelölt meg. Hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla Kf.700.068/2024/7. számú döntésére is, mely szerint a munkáltatónak a százalékos megállapításai igazolt tényekkel történő alátámasztásának elmulasztása esetén viselnie köteles a bizonyítás sikertelenségének jogkövetkezményét. Kifogásolta, hogy a perbeli tanúvallomások nem támasztották alá - egyetlen konkrétumon kívül - azt, hogy a polgármester más módon eleget tett volna az értékelési előírásoknak, és tételes részletességgel kifejtette volna, hogy miért tartotta megfelelőnek a teljesítményértékelési eredményeket. Az elsőfokú ítélet [25] bekezdésében rögzített vizsgálati keretek helyes meghatározása ellenére, a

levont következtetését tévesnek találta, mert a törvényszék a megállapított jogszabálysértés ellenére jutott arra, hogy az alperes nem járt el jogellenesen.

[21] Hivatkozott a 2024. első félévi teljesítményértékelés súlyos eljárási szabálysértése miatti semmisségére, amit az elsőfokú bíróság a Kp. 85. § (3) bekezdése ellenére elmulasztott figyelembe venni mindkét hivatkozott eljárási jogszabálysértést illetően, azaz a teljesítménykövetelmények késedelmes közlése, és az értékelő megbeszélés tartalmi hiányossága okán egyaránt. Vitatta, hogy tőle, mint jogvégzett jegyzőtől elvárható lett volna, hogy további kérdéseket tegyen fel az értékelő megbeszélés során az egyes százalékos értékekkel kapcsolatban, mert az a jogszabályokból, így különösen a TÉR rendelet 17. § (1) bekezdéséből nem következik.

[22] Végül kitért arra, hogy a támadott teljesítményértékelés különösen érzékenyen érinti, mert nyugdíj előtt álló jogásként egy korábbi évekhez képest romló tendenciát mutató teljesítményértékelés nagyban megnehezíti az egyébként sem könnyű elhelyezkedési esélyeit, így az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy néhány százalékos romlást bemutató teljesítményértékelés a felperes jogait, jogi érdekét és igényeit nem sérti, nem sértheti.

[23] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte, amit a megbízási szerződése alapján 2 munkaórán belül meg áfával növelt összegben.

A felperes fellebbezését illetően előadta, hogy az nem felel meg a Kp. fellebbezéssel szemben elvárt követelményeinek, mert nem tartalmazza a megkívánt tartalmi elemeket, a fellebbező fél nem mutatott be a BHGY-ban közzétett jogkérdésben eltérő precedens döntést, az általa hivatkozott egyedi eljárásban született ítéletről csak említést tesz, míg a Fővárosi Ítéltábla említett határozata nem áll ellentétben az elsőfokú ítélet rendelkezéseivel. Ezen túlmenően utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság kellő alapossággal tisztázta a tényállást, és az ítéletében helyes következtetéseket vont le, amely alapján helyesen utasította el a felperes keresetét. Rámutatott, hogy a fellebbezésben a felperes az elsőfokú eljárásban előadottakat ismételte meg, amelyet a védiratban foglalt alperesi álláspont, valamint az elsőfokú eljárásban lefolytatott bizonyítás és a bizonyítékok cáfoltak. A felperes előtt a teljesítménykövetelmények - állításával szemben - ismertek voltak, továbbá egyetértett azzal, hogy a teljesítményértékelés során nem történt súlyos eljárási szabálysértés.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[24] A fellebbezés nem alapos.

[25] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között az abban felhozott indokok alapulvételével vizsgálta felül és az ügyet tárgyaláson kívül bírálta el.

[26] A másodfokú bíróság mindenképp rögzíti, hogy a fellebbezésnek – tartalmát tekintve – meg kell felelnie a Kp. 100. § (2) bekezdés a) - c) pontjában foglaltaknak ahhoz, hogy a beadványt érdemben elbírálhassa. A fellebbezésnek tartalmaznia kell mások mellett a fellebbezéssel támadott ítélet számát, a fellebbezést megalapozó jogszabálysértést, a jogszabályhely pontos megjelölésével, illetve azt a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől az ítélet jogkérdésben eltér. Az egységes kúriai joggyakorlat szerint a kötelező tartalmi elemek hiánya esetén a fellebbezés visszautasításának van helye (Kúria Kpkf.I.40.541/2021/3.; Kpkf.IV.40.579/2021/2.; Kpkf.I.40.671/2021/3.; Kpkf.V.40.577/2021/2.; Kpkf.II.40.432/2021/2.; Kpkf.V.40.494/2021/2.; Kpkf.IV.40.559/2021/2.). A fellebbező félnek – kétséget nem hagyó módon – a jogszabálysértést úgy kell megjelölni, hogy ahhoz társuljon pontos jogszabályhely. E tekintetben (a fellebbezést megalapozó pontos jogszabálysértés megjelölése) hiánypótlásnak nincs helye. A perjogi szabályozás alapján tehát a fellebbezésben kell megjelölni azt a jogszabályhelyet, amellyel az elsőfokú bíróság ítélete ellentétes. A jogszabályhely szövegszerű, tartalmi körülírása - a jogszabályhely megjelölése hiányában - a fellebbezés érdemi elbírálását nem teszi lehetővé. A Kp. a fellebbezésben megjelölt jogszabálysértésen kívül vagylagosan írja elő a közzétett kúriai határozat és annak azon része megjelölését, amelytől az ítélet jogkérdésben eltér. Miután a felperes fellebbezésében a megsértett jogszabályhelyeket [Kp.85.§ (1)-(3) bekezdés, (3) bekezdés a) pont] megjelölte, az általa felhívott BHGY-ban nem közzétett jelen bíróságra egyébként kötéserővel nem bíró döntések megjelölésétől függetlenül a fellebbezés - az alperes érvelése ellenére - megfelelt a fenti tartalmi követelménynek, így az a másodfokú bíróság által érdemben vizsgálható volt.

[27] A másodfokú bíróság az ügy érdemét illetően kiemeli, hogy a Kúria a Kttv. 130. § (6) bekezdése kapcsán már kimondta, hogy a teljesítmény megállapítása – mérhető mutatók hiányában – az értékelő vezető megítélésén alapul, és az értékelés pontszámai tekintetében önmagában nem kezdeményezhető jogvita, így a bíróság eljárása csupán az értékelést alátámasztó szöveges indokolásban szereplő ténymegállapítások felülvizsgálatára irányulhat, a pontokban kifejezett értékelés helyességét ennek megfelelően az eljáró bíróságoknak nem kell felülvizsgálniuk (Kúria Mfv.II.10.131/2018/5. -BHGY:K-MJ-2018-412). Erre figyelemmel a jelen jogvitában a törvényszék helyesen mutatott rá, hogy - az értékelést alátámasztó szöveges indokolás és ténymegállapítás hiányában - a pontszámokkal egyenértékű %-os értékek megfeleltetését az elsőfokú bíróság nem vizsgálhatta, ennek értékelése nem volt a bíróság feladata.

[28] A felperes által támadott a teljesítményértékelés eljárási szabálysértésekre (teljesítménykövetelmények határidőn túli közlése, értékelő megbeszélés elégtelensége) alapított jogellenességén alapuló semmisségére vonatkozóan az ítéltábla az alábbiakat tarja szükségesnek rögzíteni.

A Kp.-vel a jogalkotó a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos pereket – a korábbi szabályozástól eltérően – a közigazgatási jogviták körébe vonta. A Kp. 4. § (1)-(2) bekezdései

szerint a közigazgatási jogvita tárgya a közigazgatási szerv közigazgatási jog által szabályozott, az azzal érintett jogalany jogi helyzetének megváltoztatására irányuló vagy azt eredményező (3) bekezdés szerinti cselekményének, vagy a cselekmény elmulasztásának (a továbbiakban együtt: közigazgatási tevékenység) jogszerűsége; akkor, ha bármely a közigazgatási tevékenységgel közvetlenül érintett fél a vitatott tevékenységgel szemben jogszabály által biztosított közigazgatási jogorvoslatot kimerítette, vagy a pert jogszabály előírása miatt más közigazgatási eljárás előzte meg. A Kp. 4. § (3) bekezdés a) pontja értelmében közigazgatási cselekmény az egyedi döntés; a (7) bekezdés 1. pont a) és e) alpontjai alapján a Kp. alkalmazásában közigazgatási szerv az államigazgatási szerv, és annak önálló feladat- és hatáskörrel felruházott szervezeti egysége és közege, valamint a jogszabály által közigazgatási cselekmény megvalósítására feljogosított egyéb szervezet vagy személy. A Kp. 5. § (4) bekezdése egyértelmű rendelkezést tartalmaz arra nézve, hogy a bíróság a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos jogvitát közigazgatási perben bírálja el, amelynek során a keresettel érintett munkáltatói intézkedésre a közigazgatási cselekményre vonatkozó szabályok, a munkáltató eljárására a közigazgatási szerv eljárására vonatkozó szabályok irányadók.

[29] A fentiek alapján a teljesítményértékelés, mint munkáltatói intézkedés ellen előterjesztett keresetében a felperes a foglalkoztató szerv közszolgálati jogvitára okot adó közigazgatási cselekményének megsemmisítése iránti megtámadási (Kp. 38. § (1) bekezdés a) pont) keresetet terjesztett elő. A Kp. 38. §-ához fűzött miniszteri indokolás szerint a közigazgatási perben előterjeszthető kereseti kérelmeket a törvény taxatívén meghatározza, az azokra vonatkozó rendelkezések a bíróság ítéletével kapcsolatos szabályokkal összefüggésben állnak, azokkal együtt értelmezendők. A Kp. XVI. fejezete ugyanis a bíróság által meghozható ítéleti rendelkezések kógens rendszerét állítja fel, a Kp. 85. § (1) bekezdése külön rögzíti is, hogy a bíróság a közigazgatási tevékenység jogszerűségét a kereseti kérelem korlátai között vizsgálja. A megtámadási keresettel vitatott közigazgatási cselekmény semmisségi okát – mint a Kp. 92. § (1) bekezdés a) pontjában rögzített kötelező megsemmisítési okot – a közigazgatási jogvitában eljáró bíróságnak a Kp. 85. § (3) bekezdésének a) pontja alapján hivatalból kell figyelembe vennie, következésképpen a vitatott közigazgatási cselekmény semmisségi vagy törvényben meghatározott más érvénytelenségi okát, illetve az olyan lényeges alaki hiányosságot, amely miatt a közigazgatási cselekményt nem létezőnek kell tekinteni – arra irányuló kereseti kérelem hiányában is – le kell vonnia. A semmisség ok hivatalbóli észlelése az elsőfokú eljárási szabályok másodfokú eljárásban történő megfelelő alkalmazásának Kp. 99. § (3) bekezdésében foglalt előírása révén a fellebbezési eljárás során is a bíróság kötelezettsége. Semmisség esetén az adott közigazgatási cselekmény olyan súlyos, orvosolhatatlan alaki fogyatékoságban szenved, hogy az nemlétezőnek minősül.

[30] A Kp. semmis közigazgatási cselekményre vonatkozó rendelkezései az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) semmisségre vonatkozó szabályozásával áll összhangban. Az Ákr. a 123. §-a felsorolja a semmisségi okokat, amelyeket a Kp. idézett szabályai szerint a bíróságnak hivatalból kell vizsgálnia. Az Ákr. 123.§ h) pontja szerint semmis a döntés, ha valamely súlyos eljárási jogszabálysértést törvény semmisségi oknak minősít. A semmisségi esetek - szabály szerint - ex lege orvosolhatatlan eljárási szabályszegések; a semmisség a közigazgatási szerv hibás eljárását szankcionálja, vagyis a közigazgatási szervnek betudható helytelen, jogellenes

cselekményhez vagy mulasztáshoz kapcsolódik. A semmisség olyan alaki hiba, amely az aktus abszolút érvénytelenségét eredményezi. Az aktus tehát létrejött ugyan, de oly mértékű fogyatékoságban szenved, hogy megsemmisítése esetén olyannak tekintendő, mintha létre sem jött volna. Mindebből az következik, hogy a semmis döntésen alapuló jogok és kötelezettségek mindaddig megilletik, illetve terhelik a jogosultat, illetve a kötelezettet, amíg az Ákr. 123. §-a vagy más, az Ákr. hatálya alá nem tartozó közigazgatási cselekmény esetében a közigazgatási perben az érvénytelenség megállapítására és a semmis döntés megsemmisítésére sor nem kerül, a közigazgatási döntésekkel szemben ugyanis a törvényesség vélelme érvényesül.

[31] A Kp. fenti rendelkezése a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos munkáltatói intézkedésekkel - mint tág értelemben vett közigazgatási cselekményekkel - összefüggésben további magyarázatra szorul, különös tekintettel arra, hogy a közszolgálati jogviszonyok esetében a Kp. 85. §-ához fűzött miniszteri indokolásban rögzített elhatárolás - melynek értelmében a semmisség „alapvetően a hatósági eljárásjog kategóriája”, az érvénytelenség pedig „az egyéb cselekményeknél (nem hatósági aktusoknál) bírhat jelentőséggel”, és azt „kizárólag a jogalkotó által kifejezetten ilyenként nevesített esetekben lehet hivatalból figyelembe venni” - csak korlátozottan érvényesülhet. A közszolgálati jogviszonyok vonatkozásában az érvénytelenség a magánjogban, valamint a munkajogban ismeretes klasszifikációt tükrözi (semmisség, illetve megtámadhatóság). Az érvénytelen megállapodás, illetve egyoldalú jognyilatkozat a jogrendszer által meghatározott olyan hibában szenved, melynél fogva az nem képes kiváltani a célzott joghatást [Kttv. 23. § (3) bekezdés, 24. § (9) bekezdés]. A közszolgálati jogviszonyokra vetítve a Kp. 85. § (3) bekezdés a) pontja tekintetében indokolt szűken értelmezni a „törvényben meghatározott más érvénytelenségi ok” kategóriáját. A közszolgálati jogviszonyok szempontjából e körbe csak azok a semmisségi esetek sorolhatók, melyeket az egyes jogállási törvények kifejezetten erre való utalással nevesítenek [Kttv. 11. § (3) bekezdés, 16. § (2) bekezdés, 18. § (2) bekezdés, 19. § (3) bekezdés, 37. § (4) bekezdés, 38. § (1) bekezdés, 43. § (6) bekezdés, 44. § (4) bekezdés, 63. § (2b) bekezdés].

[32] Miután a súlyos eljárási szabálysértésként hivatkozott eseteket a Kttv. semmisségi és érvénytelenségi okként sem rögzíti, valamint arra is figyelemmel, hogy a Kúria 1/2022.KK véleménye alapján a teljesítményértékelés megvalósítására irányuló munkáltatói eljárás nem minősül a Kp. szerinti megelőző eljárásnak és az alperes eljárására az Ákr. nem alkalmazható, ezért a hivatkozott szabálysértések még valóságuk esetén sem minősíthetők semmisségi oknak. A teljesítményértékelés lényeges alaki hiányossága pedig a jelen esetben nem merül fel, arra a felperes sem hivatkozott.

[33] A bizonyítás körében a Kúria a Kfv.VII.38.139/2019/7., Kfv.VII.37.790/2020/4. számú döntéseiben egyértelműen kimondta, hogy a Pp. 265. § (1) bekezdését és a Kp. 79. § (1)-(2) bekezdését egybevetve alperes köteles a teljesítményértékelés és minősítés hatályon kívül helyezése (megsemmisítése) iránt indított perben a minősítés megállapításait, és a teljesítményértékelést tényekkel alátámasztani és bizonyítani, mivel az ő érdekében áll, hogy azokat a bíróság valósnak fogadja el [Pp. 265. § (1) bekezdés], az eljárás hivatalból indul [Kp. 79. § (1) bekezdés], és az alperes köteles a jogvita eldöntéséhez szükséges iratok tartalmát

bizonyítani [Kp. 79. § (2) bekezdés a) pont]. Az elsőfokú bíróság tájékoztatása, anyagi pervezetése ennek megfelelő volt.

[34] Az elsőfokú bíróság a Kp. 85.§ (1) és (2) bekezdése alapján a közigazgatási tevékenység, azaz a teljesítményértékelés jogszerűségét a kereseti kérelem korlátai között, a megvalósításának időpontjában fennálló tények alapján megvizsgálta, a vonatkozó jogszabályi rendelkezések figyelembevételével a feltárt tények és bizonyítékok összességében értékelése alapján arra a megállapításra jutott, hogy az állított eljárási szabálysértések nem megalapozottak, mivel a 7 napos késedelem a teljesítménykövetelmények közlése tekintetében nem minősült súlyos és lényeges szabálysértésnek a munkáltató részéről a feltárt tények és körülmények alapján, így az nem hatott ki a teljesítményértékelés jogszerűségére. Az értékelő megbeszéléssel kapcsolatos jogsértést pedig nem találta alaposnak a bizonyítás eredménye alapján. Mindezek a megállapítások a bíróság bizonyíték-értékelési tevékenysége körébe estek, amelyek vonatkozásában - a fentebb kifejtetteken túl - a felperes jogszabálysértést (Kp. 78.§, Pp. 279.§) nem jelölt meg, így a másodfokú bíróság - visszautalva a [25] bekezdésben írtakra - a törvényszék e megállapításai felülbírálatára nem volt jogosult.

[35] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fenti indoklás alapján a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta, mert semmisségi ok nem állt fent és az elsőfokú bíróság tényállásmegállapítása alapjául szolgáló bizonyítás-értékelési tevékenységét a felperes jogszabálysértés megjelölésével nem támadta.

[36] A pervesztes felperes a Kp. 99. § (3) bekezdés és 35. § (1) bekezdés alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdés és 102. § (1) bekezdés, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján köteles az alperes felszámítással érvényesített megbízási szerződésben megállapított óradíja alapján, 2 munkaóra járó munkadíj (2*35.000 forint+áfa), mint másodfokú perköltség megfizetésére.

[37] A másodfokú eljárásban megállapított 100%-os pervesztességére tekintettel a felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (3) bekezdés c) pontban és 46. § (1) bekezdésben meghatározott mértékű fellebbezési illetéket (48.000 forint) köteles viselni, amelynek megfizetésére vonatkozó kötelezésről a másodfokú bíróság annak előzetes lerovása miatt nem rendelkezett.

[38] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

[39] **Záró rész**

Budapest, 2026. június 10.

dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.
a tanács elnöke

dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.
előadó bíró

dr. Tóth László s.k.
bíró